

Bruxelles, 18 aprilie 2018
(OR. en)

8115/18

**Dosar interinstituțional:
2018/0107 (COD)**

JAI 324
COPEN 105
CYBER 67
DROIPEN 54
JAIEX 28
ENFOPOL 172
TELECOM 95
DAPIX 107
EJUSTICE 28
IA 102
CODEC 578
MI 271

PROPUNERE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	18 aprilie 2018
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2018) 226 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI de stabilire a unor norme armonizate privind desemnarea reprezentanților legali în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2018) 226 final.

Anexă: COM(2018) 226 final

Strasbourg, 17.4.2018
COM(2018) 226 final

2018/0107 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**de stabilire a unor norme armonizate privind desemnarea reprezentanților legali în
scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale**

{SWD(2018) 118 final} - {SWD(2018) 119 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Furnizorii de servicii online precum serviciile de comunicații electronice sau rețelele de socializare, piețele online și alți furnizori de servicii de găzduire reprezintă factori importanți de inovare și creștere în economia digitală. Aceștia favorizează un acces fără precedent la informații și le permit cetățenilor să comunice cu mai multă ușurință. Aceste servicii conectează sute de milioane de utilizatori și oferă servicii inovatoare pentru cetățeni și întreprinderi. De asemenea, ele generează beneficii semnificative pentru piața unică digitală și pentru bunăstarea economică și socială a utilizatorilor din întreaga Uniune și din afara acesteia. Importanța și prezența tot mai mare în viața de zi cu zi a internetului și a serviciilor de comunicații și a serviciilor societății informaționale se reflectă în creșterea exponențială a utilizării acestora. Pe de altă parte, aceste servicii pot fi utilizate în mod abuziv pentru a săvârși sau a facilita săvârșirea de infracțiuni, inclusiv infracțiuni grave precum atacurile teroriste. În astfel de situații, aceste servicii și aplicații sunt de cele mai multe ori singurul loc în care investigatorii pot găsi indicii care să le permită să-i identifice pe autorii unei infracțiuni și să obțină elemente de probă care să poată fi folosite în instanță.

Având în vedere că internetul nu are granițe, aceste servicii pot fi furnizate, în principiu, de oriunde în lume, fără a fi necesară o infrastructură fizică, un sediu sau personal în statele membre în care se oferă servicii și nici pe piața comună în ansamblul său. Furnizarea transfrontalieră a acestor servicii este încurajată în cadrul UE, în special în virtutea libertății de a oferi servicii.

Furnizorii de servicii care își desfășoară activitatea pe piața internă pot fi împărțiți în trei categorii principale: (1) furnizori de servicii cu sediul central într-un stat membru care oferă servicii doar pe teritoriul statului membru respectiv; (2) furnizori de servicii cu sediul central într-un stat membru care oferă servicii în mai multe state membre; și (3) furnizori de servicii cu sediul central în afara UE care oferă servicii în unul sau mai multe state membre ale UE, cu sau fără a avea un sediu în unul sau mai multe dintre statele membre respective.

În absența unei cerințe generale ca furnizorii de servicii să fie prezenți fizic pe teritoriul Uniunii, statele membre au luat măsuri la nivel intern pentru a asigura respectarea obligațiilor legale naționale pe care le consideră esențiale și conforme cu articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2000/31/CE privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă¹ (Directiva privind comerțul electronic). Astfel de măsuri includ cerința de acces la elementele de probă sau la alte tipuri de informații atunci când acest lucru este solicitat de autoritățile judiciare în materie penală. Aceste abordări naționale variază considerabil de la un stat membru la altul și includ măsuri care merg de la o competență de executare extinsă² la obligația de a desemna un reprezentant legal pe teritoriul statului membru relevant pentru anumiți furnizori care oferă servicii pe teritoriul respectiv. De exemplu, Germania a adoptat recent un act normativ privind asigurarea respectării legislației de către rețelele de socializare (cunoscut sub numele de

¹ [Directiva 2000/31/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO L 178, 17.7.2000, p. 1).

² Termenul „competență de aplicare a legii” se referă la competența autorităților relevante de a lua o măsură de investigare.

Network Enforcement Act)³, care le impune furnizorilor de rețele de socializare⁴ să desemneze o persoană aflată pe teritoriul Germaniei care este autorizată să primească cereri din partea autorităților de aplicare a legii). Actul normativ respectiv impune sancțiuni de până la 500 000 EUR pentru nerespectarea obligației de a desemna un reprezentant sau pentru situațiile în care persoana autorizată nu răspunde cererilor de informații. În Italia sunt în desfășurare discuții cu privire la măsuri similare⁵. Alte state membre, cum ar fi Belgia, nu impun obligația unei reprezentări locale, ci încearcă să impună respectarea obligațiilor naționale direct asupra furnizorilor cu sediul în străinătate, prin intermediul unor proceduri naționale⁶.

De asemenea, pentru a stabili competența asupra unui furnizor de servicii, statele membre aplică diferite criterii de stabilire a unei legături, precum sediul principal, locul în care sunt oferite serviciile, locul în care se află datele sau o combinație de factori. În plus, există diferite mecanisme de cooperare și acorduri informale între autoritățile din unele state membre și unii furnizori de servicii. Unii dintre furnizorii mai mari de servicii au estimat, în scopul evaluării impactului, că cheltuielile lor anuale pentru asigurarea conformității cu obligațiile juridice naționale ating niveluri foarte ridicate, de șapte cifre. Costurile conformării la cerințele naționale divergente, deși sunt probabil proporționale cu prezența pe piață, pot fi prohibitive pentru furnizorii mici de servicii.

În ceea ce privește forța executorie a cererilor trimise în cadrul unor astfel de acorduri, există diferențe între statele membre în ceea ce privește existența sau nu a obligației ca furnizorii de servicii să coopereze. Există divergențe și în ceea ce privește sancțiunile și măsurile de asigurare a respectării normelor în cazul neconformării. Chiar și atunci când furnizorul de servicii respectă ordinul prin care se impune o sancțiune, continuă să existe dificultăți de executare a ordinului inițial privind furnizarea datelor.

Statele membre au evidențiat în mai multe rânduri aceste aspecte ca fiind provocări majore care trebuie abordate împreună:

- La 22 martie 2016, în declarația comună a miniștrilor justiției și afacerilor interne și a reprezentanților instituțiilor UE cu privire la atacurile teroriste de la Bruxelles⁷, a fost subliniată nevoia prioritară de a găsi moduri de a obține probe electronice mai rapid și mai eficient, prin intensificarea cooperării cu țările terțe și cu furnizorii de servicii care își desfășoară activitatea pe teritoriul european, pentru a consolida conformitatea cu legislația UE și cu legislația statelor membre.
- În concluziile Consiliului adoptate la 9 iunie 2016⁸, statele membre și-au reafirmat hotărârea de a acționa pentru menținerea statului de drept în spațiul cibernetic și au

³ http://www.bmju.de/DE/Themen/FokusThemen/NetzDG/NetzDG_node.html.

⁴ Acest act normativ se aplică „furnizorilor de servicii de telecomunicații care exploatează, cu scop lucrativ, platforme de internet prin intermediul cărora utilizatorii pot partaja orice tip de conținut cu alți utilizatori sau pot pune acest conținut la dispoziția publicului (rețele de socializare) [...]”. Aceleași dispoziții se aplică și platformelor concepute pentru a le permite persoanelor să comunice între ele sau pentru difuzarea unui anumit tip de conținut.

⁵ <http://www.publicpolicy.it/wp-content/uploads/2016/03/Relazione-Franco-Roberti-Dna.pdf>.

⁶ Curtea de Apel Anvers, hotărârea din 15 noiembrie 2017, <http://www.lesoir.be/124825/article/2017-11-17/la-justice-belge-condamne-skype-payer-une-amende-de-30000-euros>.

⁷ [Declarația comună a miniștrilor UE responsabili de justiție și afaceri interne și a reprezentanților instituțiilor UE cu privire la atacurile teroriste din 22 martie 2016 de la Bruxelles.](#)

⁸ [Concluziile Consiliului Uniunii Europene privind îmbunătățirea justiției penale în spațiul cibernetic, ST9579/16.](#)

solicitat Comisiei să elaboreze o abordare comună a UE privind îmbunătățirea, cu titlu prioritar, a justiției penale în spațiul cibernetic.

Pentru a răspunde acestor provocări este necesară o abordare legislativă duală. Prezenta propunere stabilește norme privind reprezentarea legală în Uniune a anumitor furnizori de servicii în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale. În plus, este necesară adoptarea unui instrument în temeiul articolului 82 alineatului (1) din TFUE pentru ca ordinele să poată fi notificate sau comunicate furnizorilor de servicii în contextele transfrontaliere. Prin urmare, provocările menționate sunt abordate prin combinația acestor două propuneri. Este însă important să se aibă în vedere faptul că prezenta propunere urmărește în mod clar, în primul rând, identificarea destinatarului ordinelor emise de autoritățile statelor membre pentru a obține probe în materie penală deținute de furnizorii de servicii. Prin urmare, propunerea are scopul de a elimina unele dintre dificultățile legate de contactarea furnizorilor de servicii, oferind o soluție comună la nivelul UE pentru transmiterea ordinelor către furnizorii de servicii prin intermediul unui reprezentant legal. Astfel, se elimină necesitatea unor abordări naționale individualizate și necoordonate și se oferă securitate juridică la nivelul UE. În acest scop, prezenta propunere stabilește obligația ca statele membre să se asigure că furnizorii de servicii desemnează reprezentanți legali care să răspundă din punct de vedere legal, în numele furnizorilor respectivi, pentru conformarea cu ordinele și deciziile judecătorești.

În plus, o abordare armonizată creează condiții de concurență echitabile pentru toate societățile comerciale care oferă același tip de servicii în UE, indiferent de locul în care sunt stabilite sau își desfășoară activitatea, respectând în același timp principiul țării de origine stabilit la articolul 3 din Directiva privind comerțul electronic. Acest principiu se aplică doar furnizorilor de servicii ale societății informaționale care sunt stabiliți în UE și, în plus, face obiectul unor posibile excepții și derogări. Normele armonizate la nivelul UE sunt necesare nu numai pentru a se elimina obstacolele din calea furnizării de servicii și a se asigura o mai bună funcționare a pieței interne, ci și pentru a se asigura o abordare mai coerentă a legislației penale la nivelul Uniunii. Condițiile de concurență echitabile sunt necesare, de asemenea, pentru asigurarea altor premise fundamentale ale bunei funcționări a pieței interne, cum ar fi protecția drepturilor fundamentale ale cetățenilor și respectarea suveranității și a autorității publice, atunci când este vorba de punerea efectivă în aplicare și de asigurarea respectării legislației naționale și europene.

- **Coerența cu dispozițiile legislative ale UE în domeniul de politică**

Obligația de a desemna un reprezentant legal pentru furnizorii de servicii care nu sunt stabiliți, dar oferă servicii în UE este deja prevăzută de unele acte din dreptul UE aplicabile în domenii specifice. De exemplu, acesta este cazul Regulamentului general privind protecția datelor (UE) 2016/679 (articolul 27)⁹, precum și al Directivei (UE) 2016/1148 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice în Uniune

⁹ [Regulamentul \(UE\) 2016/679](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

(articolul 18)¹⁰. Propunerea Comisiei de regulament privind viața privată și comunicațiile electronice conține, de asemenea, o astfel de obligație (articolul 3)¹¹.

Astfel cum s-a menționat mai sus, prezenta propunere este în concordanță cu Directiva privind comerțul electronic și, în special, cu principiul țării de origine prevăzut la articolul 3 din directivă. Prezenta propunere nu aduce atingere dispozițiilor respectivei directive, inclusiv cerințelor privind furnizarea de informații în conformitate cu articolul 5.

- **Rezumatul propunerii de directivă (cum îmbunătățește aceasta cadrul actual)**

În prezent există diferite abordări la nivelul statelor membre în ceea ce privește obligațiile impuse furnizorilor de servicii, mai ales în contextul procedurilor penale. Fragmentarea se constată în special în privința probelor electronice, având în vedere că unii furnizori de servicii stochează informații care pot fi relevante pentru investigarea și urmărirea infracțiunilor. Din cauza acestei fragmentări, care creează incertitudine juridică pentru părțile implicate, furnizorii de servicii pot intra sub incidența unor obligații și regimuri de sancționare diferite și uneori chiar contradictorii, în funcție de locul unde are loc furnizarea de servicii: la nivel național, la nivel transfrontalier în cadrul Uniunii sau din afara Uniunii. Pentru a reduce obstacolele în calea libertății de a presta servicii, prezenta directivă stabilește obligația ca furnizorii de servicii să desemneze un reprezentant legal în Uniune, responsabil cu primirea, respectarea și executarea deciziilor care vizează obținerea de probe de către autoritățile naționale competente în cadrul procedurilor penale. Reducerea obstacolelor astfel obținută ar asigura o mai bună funcționare a pieței interne, într-un mod care ar permite totodată dezvoltarea unui spațiu comun de libertate, securitate și justiție.

Obligația impusă tuturor furnizorilor de servicii care desfășoară activități în Uniune de a desemna un reprezentant legal ar garanta că există întotdeauna un destinatar clar al ordinelor care vizează obținerea de probe în cadrul procedurilor penale. Astfel, pentru furnizorii de servicii ar fi mai ușor să se conformeze acestor ordine, întrucât reprezentantul legal ar fi responsabil cu primirea, respectarea și executarea acestor ordine în numele lor.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Temeiul juridic pentru sprijinirea unei acțiuni în acest domeniu este constituit de articolele 53 și 62 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care prevăd adoptarea de măsuri pentru coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la stabilire și la furnizarea de servicii.

În cazul de față, obligația de a desemna un reprezentant legal în Uniune ar contribui în special la eliminarea obstacolelor din calea libertății de a presta servicii, consacrată la articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, astfel cum se arată mai sus.

¹⁰ [Directiva \(UE\) 2016/1148](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 2016 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice în Uniune (JO L 194, 19.7.2016, p. 1).

¹¹ [Propunere de regulament](#) al Parlamentului European și al Consiliului privind respectarea vieții private și protecția datelor cu caracter personal în comunicațiile electronice și de abrogare a Directivei 2002/58/CE (Regulamentul privind viața privată și comunicațiile electronice), COM(2017) 10 final.

- **Alegerea instrumentului**

În conformitate cu articolele 53 și 62 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Comisia poate propune directive și instrumente fără caracter obligatoriu, precum recomandările. Având în vedere necesitatea de a asigura securitatea juridică și de a elimina obstacolele din calea liberei circulații a serviciilor, obiective care nu ar putea fi atinse prin adoptarea unui instrument fără caracter juridic obligatoriu, a fost aleasă forma unei directive.

- **Subsidiaritate**

Prezenta propunere vizează furnizorii de servicii care oferă servicii în UE, indiferent dacă sediul lor se află în UE sau în afara acesteia. În absența unei abordări comune a UE, soluțiile naționale necoordonate referitoare la primirea, respectarea sau executarea deciziilor în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale sunt de natură să ducă la fragmentare, creând un mozaic de obligații naționale diferite și posibil contradictorii pentru furnizorii de servicii care își desfășoară activitatea pe mai multe piețe. Această situație reprezintă un obstacol în calea furnizării de servicii pe teritoriul UE. Dată fiind diversitatea abordărilor juridice și gama largă de părți interesate, legislația la nivelul Uniunii este mijlocul cel mai potrivit pentru a soluționa problemele identificate.

- **Proporționalitate**

Propunerea prezintă o abordare armonizată pentru a înlătura obstacolele existente sau emergente în calea furnizării de servicii în ceea ce privește primirea, respectarea sau executarea deciziilor emise pentru obținerea de probe în cadrul procedurilor penale. Abordarea aleasă este considerată proporțională cu sarcina impusă. Având în vedere importanța și prezența tot mai mare a internetului și a serviciilor societății informaționale, există mai multe opțiuni posibile pentru a aborda obstacolele actuale. Dintre aceste opțiuni, astfel cum sunt discutate în detaliu în evaluarea impactului¹² care însoțește propunerea legislativă, obligația de a desemna un reprezentant legal, aplicabilă anumitor furnizori de servicii care își desfășoară activitatea în UE, atinge obiectivul de a oferi un mecanism eficace pentru notificarea sau comunicarea ordinelor judecătorești fără a impune sarcini nejustificate asupra furnizorilor de servicii.

Obligația de a desemna un reprezentant legal implică o sarcină mai mare pentru societățile care nu sunt stabilite în UE, întrucât acestea nu se pot baza pe existența unui sediu în UE. Pe de altă parte, reprezentantul legal ar putea fi o parte terță, care ar putea juca acest rol pentru mai mulți furnizori de servicii, în special în cazul întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri), și ar putea îndeplini mai multe funcții (de exemplu, ar putea fi în același timp reprezentanți desemnați în temeiul Regulamentului general privind protecția datelor sau al normelor privind confidențialitatea și comunicațiile electronice, pe lângă rolul de reprezentanți legali în temeiul prezentului instrument). Această obligație se va aplica numai IMM-urilor care furnizează servicii în UE, și nu în cazul prelucrării ocazionale a datelor în UE.

¹² Document de lucru al serviciilor Comisiei – Evaluarea impactului care însoțește Propunerea de regulament privind ordinele europene de divulgare și de păstrare a probelor electronice în cadrul procedurilor penale și Propunerea de directivă de stabilire a unor norme armonizate privind desemnarea reprezentanților legali în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale, SWD(2018) 118.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

• Consultările cu părțile interesate

Timp de peste un an și jumătate, Comisia a consultat toate părțile interesate pentru a identifica problemele existente și calea de urmat, inclusiv în ceea ce privește posibilitățile de îmbunătățire a canalelor de interacțiune între autorități și furnizorii de servicii. Acest lucru a fost realizat prin intermediul mai multor sondaje, de la o consultare publică deschisă la sondaje cu obiect precis adresate autorităților publice relevante. S-au organizat, de asemenea, reuniuni de experți și reuniuni bilaterale pentru a discuta posibilele efecte ale legislației UE. Conferințele privind accesul transfrontalier la probele electronice au constituit o altă sursă de feedback asupra inițiativei.

Dintr-un sondaj specific adresat autorităților publice din statele membre, a reieșit că nu există o abordare comună în ceea ce privește obținerea accesului transfrontalier la probele electronice, ci fiecare stat membru își are propriile practici naționale. De asemenea, furnizorii de servicii reacționează diferit la cererile din partea autorităților străine de aplicare a legii, iar timpul de răspuns variază în funcție de statul membru solicitant. Acest lucru creează insecuritate juridică pentru toate părțile implicate.

În cursul consultării, furnizorii de servicii și unele organizații ale societății civile au subliniat necesitatea de a asigura securitatea juridică în cooperare directă cu autoritățile publice și de a evita conflictele de legi. Printre principalele aspecte subliniate de autoritățile publice se numără lipsa de fiabilitate a cooperării cu furnizorii de servicii, lipsa transparenței și insecuritatea juridică în ceea ce privește competența pentru măsurile de investigare. Unele organizații ale societății civile au considerat că nu ar fi util să se adopte legislație la nivelul UE în acest domeniu și au indicat o preferință pentru limitarea acțiunii UE la îmbunătățirea procedurilor de asistență judiciară reciprocă; acest obiectiv va fi urmărit în paralel.

• Evaluarea impactului

Comitetul de analiză a reglementării a emis un aviz pozitiv cu privire la evaluarea impactului¹³ și a făcut o serie de sugestii de îmbunătățire¹⁴. În urma acestui aviz, evaluarea impactului a fost modificată pentru a aborda mai în detaliu aspectele referitoare la respectarea drepturilor fundamentale în contextul schimburilor transfrontaliere de date, în special legăturile dintre diferitele măsuri care fac parte din opțiunea preferată. Evaluarea a fost, de asemenea, modificată pentru a reflecta mai bine punctele de vedere ale părților interesate și ale statelor membre și modalitățile în care acestea au fost luate în considerare. De asemenea, a fost analizat contextul de politică pentru a se include trimiteri suplimentare la diferite aspecte, precum discuțiile grupurilor de experți, care au contribuit la conturarea acestei inițiative. A fost clarificată complementaritatea dintre diferitele măsuri în ceea ce privește domeniul lor de aplicare, calendarul de aplicare și intensitatea măsurilor, iar scenariul de referință a fost revizuit pentru a reflecta mai bine evoluțiile care sunt susceptibile să se producă în mod

¹³ Document de lucru al serviciilor Comisiei – Evaluarea impactului care însoțește Propunerea de regulament privind ordinele europene de divulgare și de păstrare a probelor electronice în cadrul procedurilor penale și Propunerea de directivă de stabilire a unor norme armonizate privind desemnarea reprezentanților legali în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale, SWD(2018) 118.

¹⁴ Comitetul de analiză a reglementării al Comisiei Europene – Aviz privind evaluarea impactului – Propunerea de regulament privind ordinele europene de divulgare și de păstrare a probelor electronice în cadrul procedurilor penale și Propunerea de directivă de stabilire a unor norme armonizate privind desemnarea reprezentanților legali în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale, SWD(2018) 199.

independent de adoptarea măsurilor propuse. În fine, au fost adăugate diagrame pentru a descrie mai bine fluxurile de lucru legate de schimburile de date.

Au fost luate în considerare patru mari opțiuni de politică, pe lângă scenariul de referință (opțiunea O): o serie de măsuri practice pentru a îmbunătăți atât procedurile de cooperare judiciară, cât și cooperarea directă între autoritățile publice și furnizorii de servicii (opțiunea A: nelegislativă); o opțiune care combină măsurile practice ale opțiunii A cu soluții la nivel internațional (opțiunea B: legislativă); o opțiune care combină măsurile anterioare cuprinse în opțiunea B cu un ordin european de divulgare a informațiilor și o măsură de îmbunătățire a accesului la bazele de date (opțiunea C: legislativă) și o opțiune care combină toate măsurile anterioare cuprinse în opțiunea C cu adoptarea de legislație privind accesul direct la datele stocate la distanță (opțiunea D: legislativă). Evaluarea impactului a identificat, de asemenea, necesitatea ca furnizorii care oferă servicii în UE să desemneze un reprezentant legal în Uniune, iar opțiunile C și D includ măsuri în acest sens.

Evaluarea impactului a arătat că opțiunile care includ măsuri privind un reprezentant legal (opțiunile C și D) aduc o valoare adăugată clară în comparație cu celelalte opțiuni. Deși, pe termen scurt, furnizorii de servicii ar trebui să suporte costuri suplimentare pentru a desemna un reprezentant legal, se preconizează că un cadru armonizat la nivelul UE va reduce sarcinile legate de necesitatea ca furnizorii respectivi să răspundă în mod voluntar la solicitările de date din partea autorităților de aplicare a legii, cereri pe care trebuie să le examineze în funcție de reglementările diferite adoptate de fiecare stat membru. Modelul de evaluare a costurilor stabilit și validat în cooperare cu furnizorii de servicii relevanți a indicat că inițiativa ar genera economii semnificative pe termen mediu și lung și ar elimina obstacolele din calea funcționării pieței interne. În plus, se estimează că securitatea juridică și armonizarea procedurilor vor avea, de asemenea, un impact pozitiv asupra IMM-urilor, întrucât ar reduce sarcina administrativă a acestora. În ansamblu, această inițiativă ar trebui, de asemenea, să le ajute să facă economii.

- **Drepturi fundamentale**

Obligația de a desemna un reprezentant legal urmărește să elimine obstacolele din calea libertății de a presta servicii, facilitând deci exercitarea acesteia. În special, propunerea le permite furnizorilor de servicii stabiliți în Uniune să desemneze ca reprezentant legal un sediu existent, cu excepția cazului în care acest sediu se află într-un stat membru care nu participă la instrumentele de cooperare judiciară adoptate în temeiul titlului V din tratat. Această excepție a fost introdusă pentru a ține seama de situația specială creată de titlul V din tratat.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea legislativă nu are impact asupra bugetului Uniunii.

5. ELEMENTE DIVERSE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Directiva trebuie să fie pusă în aplicare de statele membre. Comisia va sprijini acest proces de punere în aplicare prin crearea unui comitet de contact, care să asigure o punere în aplicare armonizată și coerentă și să evite instituirea unor regimuri diferite pentru furnizorii de servicii. Dacă va fi necesar, Comisia va elabora orientări pentru furnizorii de servicii. Comisia va prezenta Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea directivei, pornind de la o analiză detaliată a funcționării acesteia, cel târziu la 5 ani de la intrarea în vigoare. Dacă este necesar, raportul va fi însoțit de propuneri de adaptare a directivei.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Articolul 1 Obiect și domeniu de aplicare

Articolul 1 prezintă obiectul directivei, care este acela de a institui norme privind reprezentarea legală în Uniune a anumitor furnizori de servicii în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale.

Tipurile de obligații stabilite pentru furnizorii de servicii pot lua mai multe forme, precum primirea unui ordin emis într-o procedură penală de un procuror sau un judecător, cu consecințe juridice, comunicarea datelor necesare într-o procedură penală, luarea anumitor măsuri în vederea păstrării datelor în cadrul unei proceduri penale sau instituirea unei proceduri de asigurare a respectării normelor în cazul neconformării. Din cauza politicilor lor comerciale și teritoriale, furnizorii de servicii se pot confrunta cu dificultăți în a se conforma acestor tipuri diferite de cereri, care sunt din ce în ce mai frecvente. Pe de altă parte, este necesar ca autoritățile competente să știe cui trebuie să se adreseze și în ce mod pentru a contacta furnizorii care sunt stabiliți sau oferă servicii pe teritoriul Uniunii.

Statele membre nu vor putea impune alte obligații decât cele care decurg din prezenta directivă furnizorilor de servicii incluși în domeniul de aplicare al acesteia, cum ar fi impunerea obligației ca aceștia să desemneze un reprezentant legal pe teritoriul lor și nu în oricare alt stat din Uniune unde oferă servicii.

Normele armonizate privind reprezentarea legală nu ar trebui să limiteze competențele conferite, în temeiul legislației Uniunii și al legislației naționale, autorităților relevante de a se adresa furnizorilor de servicii stabiliți pe teritoriul lor. În astfel de cazuri, dacă autoritățile naționale decid să adreseze ordinele direct sediului furnizorului de servicii, responsabilitatea reprezentantului legal, astfel cum figurează în prezenta directivă, nu se aplică.

Articolul 2 Definiții

Articolul 2 stabilește definițiile care se aplică în prezentul act.

Reprezentantul legal poate fi o persoană fizică sau juridică desemnată de către furnizorul de servicii să acționeze în numele său pentru a asigura conformarea cu deciziile emise de autoritățile competente cu aplicarea legii și de autoritățile judiciare în scopul obținerii de probe în materie penală. Furnizorii de servicii ar trebui să poată alege să desemneze un sediu existent dintr-un stat membru, inclusiv sediul lor central, precum și să poată desemna mai mulți reprezentanți legali.

Următoarele tipuri de furnizori de servicii intră în domeniul de aplicare al directivei: furnizorii de servicii de comunicații electronice, furnizorii de servicii ale societății informaționale care stochează date în cadrul serviciilor furnizate utilizatorului, inclusiv rețelele de socializare, piețele online și alți furnizori de servicii de găzduire, precum și furnizorii de nume și adrese IP.

Domeniul de aplicare al prezentei directive include furnizorii de servicii de comunicații electronice, astfel cum sunt definiți în [Directiva de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice]. Serviciile tradiționale de telecomunicații, consumatorii și întreprinderile utilizează tot mai mult noile servicii bazate pe internet care permit comunicațiile interpersonale, cum ar fi serviciile de telefonie prin internet, de mesagerie instantanee și de e-mail. Prin urmare, aceste servicii, împreună cu rețelele de socializare precum Twitter sau Facebook, care le permit utilizatorilor să partajeze conținut, intră sub incidența prezentei propuneri.

În multe cazuri, datele nu mai sunt păstrate pe un dispozitiv al utilizatorului, ci sunt disponibile într-o infrastructură de tip „cloud”, putând fi accesate, în principiu, de oriunde. Nu

este nevoie ca furnizorii de servicii să fie stabiliți sau să aibă servere în fiecare jurisdicție, ei putând în general să își furnizeze serviciile prin intermediul unor sisteme centralizate. Pentru a ține seama de această evoluție, definiția cuprinde serviciile de cloud computing care oferă o varietate de resurse informatice precum rețele, servere sau alte infrastructuri, mijloace de stocare a datelor, aplicații și servicii care permit stocarea datelor în diferite scopuri. De asemenea, prezentul act se aplică piețelor digitale care permit consumatorilor și/sau comercianților să încheie tranzacții cu comercianții prin intermediul contractelor online de vânzări sau de servicii. Aceste tranzacții se realizează fie pe site-ul internet al pieței online, fie pe site-ul comerciantului care utilizează serviciile informatice furnizate de piața online. Prin urmare, aceste piețe sunt, de obicei, în posesia probelor electronice care pot fi necesare în cursul procedurilor penale.

Serviciile pentru care stocarea datelor nu reprezintă o componentă definitorie nu fac obiectul prezentei decizii. Deși majoritatea serviciilor oferite în prezent de furnizorii de servicii implică o formă sau alta de stocare a datelor, mai ales atunci când sunt furnizate online la distanță, serviciile pentru care stocarea datelor nu este o caracteristică principală și, în consecință, are doar o natură accesorie pot fi considerate o categorie distinctă. Printre acestea se numără serviciile juridice, serviciile de arhitectură, de inginerie și de contabilitate furnizate online la distanță.

Datele deținute de furnizorii de servicii de infrastructură pentru internet, de exemplu registrele și operatorii de registre de nume de domenii și furnizorii de servicii de anonimizare și de servicii proxy, sau registrele regionale de internet pentru adresele IP, pot avea relevanță pentru procedurile penale întrucât pot oferi indicii pentru identificarea unei persoane sau a unei entități care ar putea fi implicată în activități infracționale.

Pentru ca un furnizor de servicii să intre în sfera de aplicare a prezentei directive este necesar să existe o legătură suficientă între furnizorul respectiv și Uniune. În această privință, ar trebui să se evalueze dacă furnizorul de servicii permite ca persoanele juridice sau fizice din Uniune să utilizeze serviciile sale. Cu toate acestea, simpla accesibilitate a serviciului (care ar putea fi determinată de accesibilitatea site-ului furnizorului de servicii sau al intermediarului, a unei adrese de e-mail sau a altor date de contact) nu ar trebui să fie o condiție suficientă pentru aplicarea prezentei directive. Prin urmare, ar trebui să se prevadă condiția unei legături substanțiale cu Uniunea. O astfel de legătură substanțială există cu siguranță în cazul în care furnizorul de servicii are un sediu în Uniune. În absența unui sediu în Uniune, criteriul privind legătura substanțială cu Uniunea ar trebui să fie evaluat pe baza existenței unui număr semnificativ de utilizatori în unul sau mai multe state membre sau pe baza existenței unor activități direcționate către unul sau mai multe state membre. Direcționarea activităților către unul sau mai multe state membre poate fi determinată examinând toate circumstanțele relevante, cum ar fi utilizarea unei limbi sau a unei monede utilizate în general în statul membru respectiv sau posibilitatea de a comanda bunuri sau servicii. Direcționarea activităților către un stat membru ar putea, de asemenea, să fie stabilită pe baza unor elemente precum existența unei aplicații în magazinul de aplicații național relevant, publicitatea locală sau în limba utilizată într-un stat membru, utilizarea în cursul activităților a unor informații provenite de la persoane din statele membre sau modul de gestionare a relațiilor cu clienții, de exemplu oferirea de servicii de relații cu clienții în limba utilizată într-un stat membru. Ar trebui să se considere că există o legătură substanțială și în cazurile în care un furnizor de servicii își direcționează activitățile către unul sau mai multe state membre, astfel cum se prevede la articolul 17 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

Articolul 3 Reprezentantul legal

La articolul 3 alineatele (1) și (2) se prevede obligația ca furnizorii de servicii care oferă servicii în Uniune să desemneze un reprezentant legal în Uniune. În principiu, furnizorii de servicii ar trebui să aibă libertatea de a alege statul membru în care își desemnează reprezentantul legal, iar în conformitate cu articolul 1 alineatul (2), statele membre nu pot restrânge această libertate de alegere, de exemplu impunând obligația de a desemna un reprezentant legal pe teritoriul lor. Cu toate acestea, la articolul 3 alineatele (1)-(3) se prevăd anumite restricții cu privire la această libertate de alegere, mai exact faptul că reprezentantul legal trebuie să fie stabilit într-un stat membru în care furnizorul de servicii oferă servicii sau este stabilit. Această restricție, care impune existența unei legături prealabile între furnizorul de servicii și statul membru în care va fi desemnat reprezentantul legal, limitează posibilitatea ca furnizorii de servicii să aleagă statul membru pe baza unor considerente contrare obiectivelor directivei, de exemplu nivelul amenziilor aplicate. De asemenea, articolul 3 alineatele (1)-(3) stabilește care stat membru este responsabil să impună obligația asupra furnizorilor de servicii.

Articolul 3 alineatul (1) se aplică furnizorilor de servicii stabiliți în Uniune. Aceștia trebuie să desemneze cel puțin un reprezentant legal în Uniune, mai precis într-un stat membru în care oferă servicii sau sunt stabiliți. Statele membre în care sunt stabiliți furnizorii de servicii sunt responsabile cu impunerea acestei obligații.

Articolul 3 alineatul (2) se aplică furnizorilor de servicii care nu sunt stabiliți în Uniune. Furnizorii respectivi ar trebui să desemneze un reprezentant legal în unul dintre statele membre în care oferă servicii. Statele membre în care furnizorul oferă servicii sunt responsabile cu impunerea acestei obligații.

Articolul 3 alineatul (3) se aplică ambelor cazuri prevăzute la articolul 3 alineatul (1) și la articolul 3 alineatul (2) și impune cerințe suplimentare pentru a aborda problema inerentă interacțiunii dintre un instrument al pieței interne și instrumentele de cooperare judiciară adoptate în temeiul titlului V din tratat. Un reprezentant legal desemnat într-un stat membru care nu participă la un instrument de cooperare judiciară nu și-ar îndeplini rolul în totalitate, deoarece acesta nu ar putea fi destinatarul unui ordin în temeiul prezentului instrument. Din acest motiv, articolul 3 alineatul (3) impune ca furnizorii care oferă servicii în statele membre care participă la astfel de instrumente să desemneze un reprezentant legal în unul dintre respectivele state membre. În consecință, un furnizor de servicii care desemnează un reprezentant legal într-un stat membru care participă la un instrument de cooperare judiciară în temeiul titlului V ar îndeplini atât obligațiile de la alineatul (1) sau (2), în funcție de cazul în care se află, cât și obligațiile de la alineatul (3). Pe de altă parte, un furnizor de servicii care desemnează un reprezentant legal într-un stat membru care nu participă la un instrument de cooperare judiciară în temeiul titlului V ar îndeplini obligația de la alineatul (1) sau (2), însă, pentru a îndeplini obligația de la alineatul (3), ar trebui să desemneze și un reprezentant legal stabilit într-unul din statele membre care participă la instrumentul de cooperare judiciară în temeiul titlului V. Statele membre care participă la un instrument relevant și în care furnizorul oferă servicii sunt responsabile pentru impunerea acestei obligații.

Din cauza „geometriei variabile” care există în domeniul dreptului penal, conform căreia Danemarca nu participă la legislația Uniunii în temeiul titlului V, iar Regatul Unit și Irlanda au dreptul de a opta să participe, în prezent există diferite instrumente aplicabile în relațiile dintre statele membre atunci când se colectează probe în procedurile penale. Printre aceste instrumente se numără Directiva privind ordinul european de anchetă și Convenția din 2000 cu privire la asistența judiciară reciprocă. Ordinul european de divulgare a informațiilor se va adăuga la acest regim juridic complex. Este probabil ca această complexitate să conducă la un

risc sporit ca statele membre care participă la Regulamentul privind ordinele europene de divulgare a informațiilor să elaboreze soluții naționale necoordonate, situație care, la rândul său, ar duce la fragmentare și incertitudine juridică pentru toate părțile interesate. Din acest motiv, toate statele membre ar trebui să aibă obligația de a garanta că furnizorii de servicii care nu sunt stabiliți în Uniune, dar oferă servicii în Uniune desemnează un reprezentant legal în Uniune, care va fi destinatarul cererilor directe în situații transfrontaliere, precum și al cererilor primite în temeiul cooperării între autoritățile judiciare. În plus, pentru a preveni riscul de reducere a eficacității instrumentelor juridice ale UE adoptate în temeiul titlului V capitolul 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene cu privire la obținerea de probe în materie penală, la care participă doar unele state membre, ar trebui desemnat un reprezentant legal în unul dintre statele membre care participă la respectivele instrumente juridice.

Furnizorii de servicii ar trebui să aibă libertatea de a desemna drept reprezentant legal unul dintre sediile lor pe teritoriul Uniunii, inclusiv sediul central, sub rezerva condițiilor prevăzute în directivă.

Articolul 3 alineatul (6) clarifică faptul că statele membre trebuie să garanteze prin legislația lor națională că un reprezentant legal desemnat poate fi considerat responsabil pentru neconformare, fără a aduce atingere furnizorului de servicii. Furnizorii de servicii nu ar trebui să aibă posibilitatea de a susține, de exemplu, că nu sunt responsabili pentru nerespectarea obligațiilor de către reprezentantul legal. La fel, aceștia nu își pot declina responsabilitatea invocând absența sau ineficacitatea procedurilor interne, întrucât ei au îndatorirea de a asigura resursele și competențele necesare pentru respectarea ordinelor și a deciziilor naționale. De asemenea, reprezentantul legat nu se poate justifica susținând, de exemplu, că nu are competența de a furniza date.

Articolul 4 Notificări și regim lingvistic

Articolul 4 prevede obligația statelor membre de a se asigura că furnizorii de servicii desemnează unul sau mai mulți reprezentanți legali și furnizează datele de contact ale acestora.

Notificarea ar trebui să includă, de asemenea, informații privind limba sau limbile în care furnizorul de servicii poate fi contactat. Limba oficială a statului membru în care se află reprezentantul legal va fi cea utilizată în mod automat. În cazul în care există mai multe limbi oficiale, furnizorul de servicii poate alege una sau mai multe dintre aceste limbi. În plus, furnizorii de servicii vor putea să aleagă alte limbi oficiale ale Uniunii în care pot fi contactați de către autoritățile competente din toate statele membre. Astfel, furnizorii de servicii vor putea să aleagă, de exemplu, o limbă utilizată pentru comunicarea internă cu sediul central sau utilizată frecvent în cereri, ceea ce ar spori coerența și securitatea juridică atât pentru autoritățile competente, cât și pentru furnizorii de servicii.

În cazul în care un furnizor de servicii desemnează mai mulți reprezentanți legali, acesta poate să notifice considerații pe baza cărora se poate determina care dintre aceștia ar trebui contactat. Aceste considerații nu au forță juridică obligatorie pentru autoritățile statelor membre, însă ar trebui avute în vedere, cu excepția cazurilor justificate în mod corespunzător.

Furnizorii de servicii au responsabilitatea de a pune aceste informații la dispoziția publicului, de exemplu pe site-ul lor de internet, și de a le actualiza. În plus, statele membre ar trebui să publice informațiile relevante pe site-uri de internet specifice, pentru a ajuta autoritățile judiciare să identifice destinatarul corect.

Articolul 5 Sancțiuni

Pentru cazurile în care furnizorii de servicii care intră sub incidența prezentei directive nu respectă dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive, statele membre ar trebui să prevadă în legislația lor națională sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, aplicabile furnizorilor de servicii care nu desemnează un reprezentant legal în conformitate cu prezenta directivă și care nu pun la dispoziția acestuia competențele, resursele și condițiile necesare, cum ar fi infrastructura pe baza căreia reprezentantul legal să poată să asigure conformitatea generală cu deciziile autorităților naționale și să furnizeze probele solicitate.

Pe de altă parte, sancțiunile sau amenzile pentru nerespectarea de către reprezentantul legal a unei anumite decizii, precum un ordin emis în cadrul unei anumite proceduri, sunt reglementate de alte instrumente specifice, cum ar fi Regulamentul privind ordinele europene de divulgare și de păstrare a probelor electronice în cadrul procedurilor penale, sau de legislația națională.

Articolul 6 Mecanismul de coordonare

Pentru a se asigura o abordare coerentă, directiva prevede un mecanism de coordonare prin intermediul unor autorități centrale desemnate de către statele membre. Acest mecanism de coordonare le va permite statelor membre să facă schimb de informații, să ofere asistență și să coopereze în privința măsurilor de asigurare a respectării normelor, de exemplu prin identificarea statului membru celui mai adecvat să ia măsuri cu privire la un anumit caz de nerespectare.

Articolele 7, 8, 9 și 10

Aceste articole conțin dispoziții suplimentare cu privire la transpunerea de către statele membre, revizuirea de către Comisie, intrarea în vigoare a directivei și destinatari. Directiva propusă va intra în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial. Statele membre vor avea la dispoziție 6 luni pentru a transpune dispozițiile directivei în legislația națională. Comisia va efectua o evaluare a directivei în conformitate cu Orientările Comisiei privind o mai bună legiferare și în temeiul punctului 22 din Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016¹⁵.

¹⁵ Acordul interinstituțional dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016; JO L 123, 12.5.2016, p. 1–14.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**de stabilire a unor norme armonizate privind desemnarea reprezentanților legali în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 și articolul 62,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁶,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Serviciile bazate pe rețele pot fi furnizate, în principiu, de oriunde, fără a fi necesar să existe o infrastructură fizică, un sediu sau personal în țara în care se oferă serviciul și nici pe piața internă. În consecință, poate fi dificil să se aplice și să se asigure respectarea obligațiilor prevăzute în legislația națională și în legislația Uniunii cu privire la furnizorii acestor servicii, în special obligația de a respecta un ordin sau o decizie emisă de o autoritate judiciară. Acest lucru este valabil în special în cadrul dreptului penal, întrucât autoritățile statelor membre se confruntă cu dificultăți în ceea ce privește notificarea, respectarea și executarea deciziilor lor, în special atunci când serviciile relevante sunt furnizate în afara teritoriului lor.
- (2) În acest context, statele membre au luat o serie de măsuri disparate în scopul de a asigura o aplicare și o respectare mai eficientă a legislației lor. Printre acestea se numără măsuri privind contactarea furnizorilor de servicii în scopul obținerii de probe electronice pentru procedurile penale.
- (3) În acest scop, unele state membre au adoptat sau au în vedere adoptarea de reglementări privind reprezentarea legală obligatorie pe teritoriul lor, pentru o serie de furnizori de servicii care oferă servicii pe teritoriul respectiv. Astfel de cerințe creează obstacole în calea libertății de a presta servicii în cadrul pieței interne.
- (4) În absența unei abordări la nivelul întregii Uniuni, există un risc semnificativ ca și alte state membre să încerce să remedieze deficiențele existente legate de obținerea de probe în cadrul procedurilor penale prin impunerea unor obligații naționale disparate. O astfel de situație ar crea cu siguranță obstacole suplimentare în calea libertății de a presta servicii în cadrul pieței interne.
- (5) În circumstanțele actuale, insecuritatea juridică rezultată afectează atât furnizorii de servicii, cât și autoritățile naționale. Furnizorilor de servicii stabiliți sau care oferă

¹⁶ JO C , , p. .

servicii în mai multe state membre li se aplică obligații disparate și posibil contradictorii, ceea ce înseamnă că aceștia fac obiectul unor regimuri diferite de sancțiuni în caz de încălcări. Este probabil ca aceste divergențe din cadrul procedurilor penale să se amplifice și mai mult din cauza importanței tot mai mari a serviciilor de comunicații și a serviciilor societății informaționale în viețile noastre de zi cu zi și în societate. Această situație nu numai că reprezintă un obstacol în calea bunei funcționări a pieței interne, ci determină și dificultăți pentru instituirea și funcționarea corectă a spațiului european de libertate, securitate și justiție.

- (6) Pentru a evita o astfel de fragmentare și a garanta că întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața internă fac obiectul unor obligații identice sau asemănătoare, Uniunea a adoptat o serie de acte juridice în domenii conexe, precum protecția datelor¹⁷. Pentru a spori nivelul de protecție a persoanelor vizate, normele Regulamentului general privind protecția datelor¹⁸ prevăd obligația operatorilor sau a persoanelor împuternicite de operatori care nu sunt stabiliți în Uniune, dar care oferă bunuri sau servicii unor persoane fizice din Uniune ori monitorizează comportamentul acestora, în măsura în care comportamentul respectiv are loc în Uniune, de a desemna un reprezentant legal în Uniune, cu excepția cazurilor în care prelucrarea datelor este ocazională, nu include prelucrarea pe scară largă a unor categorii speciale de date cu caracter personal sau prelucrarea de date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni și este puțin susceptibilă să genereze un risc la adresa drepturilor și libertăților persoanelor fizice, ținând cont de natura, contextul, domeniul de aplicare și scopurile prelucrării, sau operatorul este o autoritate publică ori un organism public.
- (7) Prin stabilirea unor norme armonizate privind reprezentarea legală a anumitor furnizori de servicii în Uniune pentru primirea, respectarea și executarea deciziilor emise de autoritățile competente din statele membre în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale, se preconizează că se vor elimina obstacolele existente în calea libertății de a presta servicii, precum și riscul unor abordări naționale divergente în această privință. Este necesar să se instituie condiții de concurență echitabile pentru furnizorii de servicii. În plus, ar trebui să se faciliteze o aplicare mai eficientă a dreptului penal în cadrul spațiului comun de libertate, securitate și justiție.
- (8) Reprezentantul legal relevant ar trebui să servească drept destinatar al ordinelor și deciziilor naționale, precum și al ordinelor și deciziilor emise în conformitate cu instrumente juridice ale Uniunii adoptate în temeiul titlului V capitolul 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în scopul obținerii de probe în materie penală. Acest lucru este valabil atât pentru instrumentele care permit notificarea sau comunicarea directă a ordinelor furnizorului de servicii în situațiile transfrontaliere, cât

¹⁷ [Directiva 95/46/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31); [Regulamentul \(UE\) 2016/679](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1); [Directiva 2002/58/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).

¹⁸ [Regulamentul \(UE\) 2016/679](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

și pentru instrumentele bazate pe cooperarea judiciară dintre autoritățile judiciare în temeiul titlului V capitolul 4.

- (9) Statele membre ar trebui să se asigure că obligația de a desemna un reprezentant legal se aplică imediat, și anume de la data de transpunere prevăzută la articolul 7 pentru furnizorii de servicii care oferă servicii în Uniune la data respectivă sau din momentul în care un furnizor începe să ofere servicii în Uniune pentru furnizorii de servicii care încep să ofere servicii după data transunerii.
- (10) Obligația de a desemna un reprezentant legal ar trebui să se aplice furnizorilor de servicii care oferă servicii în Uniune, adică într-unul sau în mai multe state membre. Situațiile în care un furnizor de servicii este stabilit pe teritoriul unui stat membru și oferă servicii exclusiv pe teritoriul statului membru respectiv nu ar trebui să fie reglementate de prezenta directivă.
- (11) Fără a aduce atingere desemnării unui reprezentant legal, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a continua să se adreseze furnizorilor de servicii stabiliți pe teritoriul lor, atât în situațiile pur interne, cât și după primirea unei cereri de asistență în temeiul instrumentelor juridice privind asistența judiciară reciprocă și recunoașterea reciprocă în materie penală.
- (12) Pentru a stabili dacă un furnizor de servicii oferă servicii în cadrul Uniunii, este necesar să se evalueze dacă furnizorul de servicii permite ca serviciile sale să fie utilizate de persoane juridice sau fizice din Uniune. Cu toate acestea, simpla accesibilitate a unei interfețe online (de exemplu accesibilitatea site-ului furnizorului de servicii sau a site-ului intermediarului, a unei adrese de e-mail sau a altor date de contact) nu ar trebui să fie în sine o condiție suficientă pentru aplicarea prezentei directive.
- (13) Existența unei legături substanțiale cu Uniunea ar trebui, de asemenea, să fie considerată un factor relevant pentru stabilirea sferei de aplicare a prezentei directive. Dacă furnizorul de servicii are un sediu în Uniune, ar trebui să se considere că există o astfel de legătură substanțială cu Uniunea. În absența unui sediu în Uniune, criteriul privind legătura substanțială ar trebui să fie evaluat pe baza existenței unui număr semnificativ de utilizatori în unul sau mai multe state membre sau pe baza existenței unor activități direcționate către unul sau mai multe state membre. Direcționarea activităților către unul sau mai multe state membre poate fi determinată examinând toate circumstanțele relevante, cum ar fi utilizarea unei limbi sau a unei monede utilizate în general în statul membru respectiv sau posibilitatea de a comanda bunuri sau servicii. Direcționarea activităților către un stat membru ar putea, de asemenea, să fie stabilită pe baza unor elemente precum existența unei aplicații în magazinul de aplicații național relevant, difuzarea de materiale publicitare locale sau în limba utilizată în statul membru respectiv sau modul de gestionare a relațiilor cu clienții, de exemplu oferirea de servicii de relații cu clienții în limba utilizată în mod obișnuit în statul membru respectiv. Ar trebui să se considere că există o legătură substanțială și în cazurile în care un furnizor de servicii își direcționează activitățile către unul sau mai multe state membre, astfel cum se prevede la articolul 17 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Pe de altă parte, furnizarea unui serviciu exclusiv pentru a respecta interdicția de discriminare prevăzută în Regulamentul (UE)

2018/302¹⁹ nu poate, în sine, să fie considerată o direcționare a activităților către un anumit teritoriu din Uniune. Aceleași considerente ar trebui să se aplice pentru a stabili dacă un furnizor de servicii oferă servicii într-un stat membru.

- (14) Furnizorii de servicii care au obligația de a desemna un reprezentant legal ar trebui să poată alege, în acest scop, un sediu existent dintr-un stat membru, care ar putea fi o persoană juridică, o sucursală, o agenție, un birou sau un sediu central, precum și să poată desemna mai mulți reprezentanți legali. Cu toate acestea, un grup de întreprinderi nu ar trebui să fie obligat să desemneze mai mulți reprezentanți, adică unul pentru fiecare întreprindere din grupul respectiv. În relațiile dintre statele membre, atunci când se colectează probe în cadrul procedurilor penale, se aplică diferite instrumente adoptate în temeiul titlului V capitolul 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Având în vedere această „geometrie variabilă” care există în domeniul dreptului penal, este necesar să se garanteze că directiva nu favorizează crearea de noi disparități sau obstacole în calea furnizării de servicii pe piața internă, prin faptul că permite ca furnizorii de servicii care oferă servicii pe teritoriul lor să desemneze reprezentanți legali în statele membre care nu participă la instrumentele juridice relevante, ceea ce nu ar permite rezolvarea problemei. Prin urmare, ar trebui desemnat cel puțin un reprezentant într-un stat membru care participă la instrumentele juridice relevante ale Uniunii, pentru a se evita riscul de a slăbi eficacitatea desemnării prevăzute în prezenta directivă și pentru a se utiliza sinergiile create de disponibilitatea unui reprezentant legal pentru primirea, respectarea și executarea deciziilor și a ordinelor emise în contextul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale, inclusiv în temeiul [Regulamentului] sau al Convenției din 2000 cu privire la asistența judiciară reciprocă. În plus, desemnarea unui reprezentant legal, care ar putea fi, de asemenea, utilizat pentru asigurarea conformității cu obligațiile juridice naționale, valorifică sinergiile rezultate din existența unui punct de acces clar pentru a se adresa furnizorilor de servicii în scopul obținerii de probe în materie penală.
- (15) Furnizorii de servicii ar trebui să aibă libertatea de a alege statul membru în care își desemnează reprezentantul legal, iar statele membre nu ar trebui să poată restrânge această libertate de alegere, de exemplu impunându-le obligația de a desemna un reprezentant legal pe teritoriul lor. Pe de altă parte, directiva conține și anumite condiții care restrâng această libertate de alegere a furnizorilor de servicii, în special cerința ca reprezentantul legal să fie stabilit într-un stat membru în care furnizorul de servicii prestează servicii sau este stabilit, precum și obligația de a desemna un reprezentant legal în unul dintre statele membre care participă la instrumentele de cooperare judiciară adoptate în temeiul titlului V din tratat.
- (16) Furnizorii de servicii care prezintă cel mai mult interes pentru obținerea de probe în cadrul procedurilor penale sunt furnizorii de servicii de comunicații electronice și furnizorii de servicii ale societății informaționale care facilitează interacțiunea dintre utilizatori. Din acest motiv, ambele grupuri ar trebui să intre sub incidența prezentei directive. Furnizorii de servicii de comunicații electronice sunt definiți în Propunerea de directivă de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice. Aceste servicii includ comunicațiile interpersonale, precum serviciile de telefonie prin

¹⁹ [Regulamentul \(UE\) 2018/302](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 28 februarie 2018 privind prevenirea geoblocării nejustificate și a altor forme de discriminare bazate pe cetățenia sau naționalitatea, domiciliul sau sediul clienților pe piața internă și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 2006/2004 și (UE) 2017/2394, precum și a Directivei 2009/22/CE (JO L 601, 2.3.2018, p. 1).

internet, de mesagerie instantanee și de e-mail. Categoriile de servicii ale societății informaționale vizate sunt cele pentru care stocarea datelor reprezintă o componentă definitorie a serviciului furnizat utilizatorului și cuprind în special rețelele de socializare, în măsura în care acestea nu se califică drept servicii de comunicații electronice, piețele online care facilitează tranzacțiile între utilizatori (consumatori sau întreprinderi) și alte servicii de găzduire, inclusiv cele care furnizează servicii prin intermediul tehnologiilor de tip cloud computing. Serviciile societății informaționale pentru care stocarea datelor nu este o componentă definitorie, ci are doar un caracter accesoriu, cum ar fi serviciile juridice, serviciile de arhitectură, de inginerie și de contabilitate furnizate online la distanță, ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive, chiar și în cazurile în care acestea s-ar putea încadra în definiția serviciilor societății informaționale în conformitate cu Directiva (UE) 2015/1535.

- (17) Furnizorii serviciilor de infrastructură pentru internet legate de alocarea de nume și de numere, precum registrele și operatorii de registre de nume de domenii și furnizorii de servicii de anonimizare și de servicii proxy, sau registrele regionale de internet pentru adresele IP, prezintă o relevanță deosebită în ceea ce privește identificarea celor care se ascund în spatele site-urilor rău-intenționate sau compromise. Acești furnizori dețin date cu o relevanță deosebită pentru anchetele penale, deoarece pot permite identificarea persoanelor sau a entităților din spatele unui site internet utilizat în scopuri infracționale ori a victimei unei activități infracționale în cazul unui site de internet compromis, al cărui conținut a fost deturnat de către infractori.
- (18) Pentru ca reprezentantul legal să dispună de mijloacele necesare pentru a se conforma, în numele furnizorului de servicii, deciziilor și ordinelor care îi sunt adresate de către autoritățile statelor membre, furnizorul de servicii ar trebui să ia măsurile adecvate pentru a garanta acest rezultat, inclusiv încredințându-i acestuia resurse și competențe suficiente. Lipsa unor astfel de măsuri sau insuficiența acestora nu ar trebui să constituie o scuză pentru ca furnizorul de servicii sau reprezentantul său legal să nu respecte deciziile sau ordinele care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (19) Furnizorii de servicii ar trebui să notifice statului membru în care își are reședința sau este stabilit reprezentantul legal identitatea și datele de contact ale acestuia, precum și modificările și actualizările informațiilor respective. Notificarea ar trebui să ofere și informații privind limbile în care poate fi contactat reprezentantul legal, care ar trebui să includă cel puțin una dintre limbile oficiale ale statului membru în care acesta își are reședința sau este stabilit, dar pot include și alte limbi oficiale ale Uniunii, cum ar fi limba utilizată de sediul său central. În cazul în care un furnizor de servicii desemnează mai mulți reprezentanți legali, acesta poate să includă în notificare și considerații pe baza cărora să se poată determina care dintre aceștia ar trebui contactat. Aceste considerații nu au forță juridică obligatorie pentru autoritățile statelor membre, dar ar trebui avute în vedere, cu excepția cazurilor justificate în mod corespunzător. Toate aceste informații, care sunt deosebit de importante pentru autoritățile statelor membre, ar trebui puse la dispoziția publicului de către furnizorul de servicii, de exemplu pe site-ul său de internet, așa cum se întâmplă și în cazul cerințelor privind punerea la dispoziție a informațiilor generale în temeiul articolului 5 din Directiva 2000/31/CE privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă²⁰ (Directiva privind comerțul

²⁰ [Directiva 2000/31/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO L 178, 17.7.2000, p. 1).

electronic). Pentru respectivii furnizori de servicii care intră sub incidența Directivei privind comerțul electronic, articolul 3 alineatul (3) completează, dar nu înlocuiește aceste cerințe. În plus, statele membre ar trebui, de asemenea, să publice informațiile relevante pentru țara lor pe un site de internet special conceput în acest scop pe portalul european e-justiție, pentru a facilita coordonarea între statele membre și utilizarea reprezentantului legal de către autoritățile celorlalte state membre.

- (20) Încălcarea obligațiilor de a desemna un reprezentant legal și de a notifica și a pune la dispoziția publicului informațiile relevante ar trebui să facă obiectul unor sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive. În niciun caz, sancțiunile nu ar trebui să determine o interdicție, permanentă sau temporară, a furnizării de servicii. În cazul în care un furnizor oferă servicii în mai multe state membre, acestea ar trebui să își coordoneze acțiunile de asigurare a respectării normelor. Pentru a asigura o abordare coerentă și proporțională, se instituie un mecanism de coordonare. Dacă este necesar, Comisia ar putea facilita această coordonare, însă trebuie să fie informată cu privire la cazurile de încălcări. Prezenta directivă nu reglementează acordurile contractuale privind transferul între furnizorii de servicii și reprezentanții legali al consecințelor financiare ale sancțiunilor impuse acestora.
- (21) Prezenta directivă nu aduce atingere competențelor de investigare ale autorităților în cadrul procedurilor civile sau administrative, inclusiv atunci când procedurile respective pot duce la aplicarea de sancțiuni.
- (22) Pentru a asigura punerea în aplicare a directivei în mod coerent, ar trebui instituite mecanisme suplimentare de coordonare între statele membre. În acest scop, statele membre ar trebui să desemneze o autoritate centrală care să poată furniza autorităților centrale din alte state membre informații și asistență pentru punerea în aplicare a directivei, în special atunci când se are în vedere luarea de măsuri de asigurare a respectării normelor în temeiul directivei. Mecanismul de coordonare ar trebui să asigure informarea statelor membre cu privire la intenția unui stat membru de a întreprinde o acțiune de asigurare a respectării normelor. În plus, statele membre ar trebui să se asigure că, în aceste cazuri, autoritățile centrale își pot acorda reciproc asistență și pot coopera între ele, atunci când este necesar. Cooperarea dintre autoritățile centrale în cazul unei acțiuni de asigurare a respectării normelor poate presupune coordonarea între mai multe autorități competente din diferite state membre. Pentru coordonarea unei acțiuni de asigurare a respectării normelor, autoritățile centrale trebuie, de asemenea, să implice Comisia, atunci când acest lucru este relevant. Existența unui mecanism de coordonare nu aduce atingere dreptului fiecărui stat membru de a impune sancțiuni furnizorilor de servicii care nu își respectă obligațiile ce le revin în temeiul directivei. Desemnarea autorităților centrale și publicarea informațiilor cu privire la acestea le vor permite furnizorilor de servicii să notifice cu mai multă ușurință informațiile privind desemnarea și datele de contact ale reprezentantului legal statului membru în care acesta își are reședința sau este stabilit.
- (23) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume eliminarea obstacolelor din calea libertății de a presta servicii în contextul obținerii de probe în procedurile penale, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, ci, având în vedere caracterul transfrontalier al acestor servicii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta din urmă poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

- (24) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului²¹ și a formulat un aviz la data de (...) ²²,
- (25) Comisia ar trebui să efectueze o evaluare a prezentei directive, care ar trebui să se bazeze pe cele cinci criterii de eficiență, eficacitate, relevanță, coerență și valoare adăugată a UE și ar trebui să stea la baza evaluărilor impactului unor eventuale măsuri suplimentare. Evaluarea ar trebui să fie finalizată în termen de cinci ani de la intrarea în vigoare, pentru a permite colectarea de date suficiente privind punerea în aplicare practică a acesteia. Ar trebui colectate informații cu regularitate și pentru a contribui la evaluarea prezentei directive.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

1. Prezenta directivă stabilește norme privind reprezentarea legală în Uniune a anumitor furnizori de servicii pentru primirea, respectarea și executarea deciziilor și a ordinelor emise de autoritățile competente din statele membre în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale.
2. Statele membre nu pot impune obligații suplimentare față de cele care decurg din prezenta directivă furnizorilor de servicii incluși în domeniul de aplicare al acesteia, în scopurile menționate la alineatul (1).
3. Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere competențelor care revin autorităților naționale în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul național de a se adresa furnizorilor de servicii stabiliți pe teritoriul lor în scopurile menționate la alineatul (1).
4. Prezenta directivă se aplică furnizorilor de servicii definiți la articolul 2 alineatul (2) care își oferă serviciile în Uniune. Aceasta nu se aplică în cazul în care furnizorii de servicii sunt stabiliți doar pe teritoriul unui stat membru și oferă servicii exclusiv pe teritoriul statului membru respectiv.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „reprezentant legal” înseamnă o persoană juridică sau fizică, desemnată în scris de un furnizor de servicii în sensul articolului 1 alineatul (1), al articolului 3 alineatele (1) și (2) și al articolului 3 alineatul (3);
- (2) „furnizor de servicii” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce prestează una sau mai multe dintre următoarele categorii de servicii:

²¹ [Regulamentul \(CE\) nr. 45/2001](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

²² JO C , , p. .

- (a) servicii de comunicații electronice, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (4) din [Directiva de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice];
 - (b) servicii ale societății informaționale, astfel cum sunt definite la articolul 1 alineatul (1) litera (b) din Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului²³, pentru care stocarea datelor constituie o componentă definitorie a serviciului furnizat utilizatorului, inclusiv rețelele de socializare, piețele online care facilitează tranzacțiile dintre utilizatori și alți furnizori de servicii de găzduire;
 - (c) servicii de alocare de nume de domenii de internet și de adrese IP, precum furnizorii de adrese IP, registrele de nume de domenii, operatorii de registre de nume de domenii și serviciile de anonimizare și proxy conexe;
- (3) „a oferi servicii într-un stat membru” înseamnă:
- (a) a permite persoanelor fizice sau juridice dintr-un stat membru să utilizeze serviciile menționate la punctul 2 și
 - (b) a avea o legătură substanțială cu statul membru menționat la litera (a);
- (4) „sediul” înseamnă fie exercitarea efectivă a unei activități economice pentru o perioadă nedeterminată prin intermediul unei infrastructuri stabile unde se desfășoară activitatea de furnizare a serviciilor, fie o infrastructură stabilă de unde este gestionată activitatea;
- (5) „grup” înseamnă un grup astfel cum este definit la articolul 3 punctul 15 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului²⁴.

Articolul 3 Reprezentantul legal

1. Statele membre în care este stabilit un furnizor de servicii care oferă servicii pe teritoriul Uniunii se asigură că acesta desemnează cel puțin un reprezentant legal în Uniune pentru primirea, respectarea și executarea deciziilor și a ordinelor emise de autoritățile competente ale statelor membre în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale. Reprezentantul legal își are reședința sau sediul în unul dintre statele membre în care furnizorul de servicii este stabilit sau își oferă serviciile.
2. În ceea ce privește furnizorii de servicii care nu sunt stabiliți în Uniune, statele membre se asigură că un astfel de furnizor care oferă servicii pe teritoriul lor desemnează cel puțin un reprezentant legal în Uniune pentru primirea, respectarea și executarea deciziilor și a ordinelor emise de autoritățile competente ale statelor membre în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale. Reprezentantul legal își are reședința sau sediul în unul dintre statele membre în care furnizorul de servicii își oferă serviciile.

²³ [Directiva \(UE\) 2015/1535](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale (JO L 241, 17.9.2015, p. 1).

²⁴ [Directiva \(UE\) 2015/849](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

3. În ceea ce privește primirea, respectarea și executarea deciziilor și a ordinelor emise de autoritățile competente ale statelor membre pe baza instrumentelor juridice ale Uniunii adoptate în temeiul titlului V capitolul 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în scopul obținerii de probe în procedurile penale, statele membre care participă la respectivele instrumente juridice se asigură că furnizorii care oferă servicii pe teritoriul lor desemnează cel puțin un reprezentant în unul dintre statele respective. Reprezentantul legal își are reședința sau sediul în unul dintre statele membre în care furnizorul de servicii își oferă serviciile.
4. Furnizorii de servicii sunt liberi să desemneze reprezentanți legali suplimentari, care își au reședința sau sunt stabiliți în alte state membre, inclusiv cele în care furnizorii de servicii își oferă serviciile. Furnizorii de servicii care fac parte dintr-un grup pot desemna în mod colectiv un singur reprezentant legal.
5. Statele membre se asigură că deciziile și ordinele emise de autoritățile lor competente în vederea obținerii de probe în cadrul procedurilor penale sunt adresate reprezentantului legal desemnat de furnizorul de servicii în acest scop. Reprezentantul este responsabil de primirea, respectarea și executarea acestor decizii și ordine în numele furnizorului de servicii în cauză.
6. În acest scop, statele membre se asigură că un reprezentant legal care își are reședința sau este stabilit pe teritoriul lor cooperează cu autoritățile competente în cazul în care primește astfel de decizii și ordine, în conformitate cu cadrul juridic aplicabil.
7. Statele membre se asigură că furnizorii de servicii stabiliți sau care își oferă serviciile pe teritoriul lor acordă reprezentantului lor legal toate competențele și resursele necesare pentru a se conforma acestor decizii și ordine.
8. Statele membre se asigură că reprezentantul legal desemnat care primește deciziile sau ordinele poate fi tras la răspundere pentru nerespectarea obligațiilor care decurg din cadrul juridic aplicabil, fără a se aduce atingere răspunderii și acțiunilor în justiție care ar putea fi introduse împotriva furnizorului de servicii. În special, lipsa unor proceduri interne adecvate între furnizorul de servicii și reprezentanții legali nu poate fi utilizată ca justificare pentru nerespectarea acestor obligații.
9. Statele membre se asigură că obligația de a desemna un reprezentant legal se aplică de la data transpunerii prevăzută la articolul 7, pentru furnizorii de servicii care oferă servicii în Uniune la data respectivă, sau din momentul în care un furnizor începe să ofere servicii în Uniune, pentru furnizorii de servicii care încep să ofere servicii după data transpunerii directivei.

Articolul 4

Notificări și regim lingvistic

1. Statele membre se asigură că, după desemnarea reprezentantului legal în conformitate cu articolul 3 alineatele (1), (2) și (3), fiecare furnizor de servicii stabilit sau care își oferă serviciile pe teritoriul lor notifică în scris, autorității centrale din statul membru în care reprezentantul său legal își are reședința sau este stabilit, desemnarea și datele de contact ale acestuia, precum și orice modificări ale informațiilor respective.
2. Notificarea specifică limba sau limbile oficiale ale Uniunii, astfel cum sunt menționate în Regulamentul 1/58, în care reprezentantul legal poate fi contactat. Acestea includ cel puțin una dintre limbile oficiale ale statului membru în care reprezentantul legal își are reședința sau este stabilit.

3. Dacă un furnizor de servicii desemnează mai mulți reprezentanți, notificarea precizează limba sau limbile oficiale ale Uniunii sau statele membre acoperite de fiecare dintre aceștia sau orice alte considerații pe baza cărora se poate determina care reprezentant legal trebuie contactat. În cazuri justificate în mod corespunzător, autoritățile statelor membre pot să nu țină cont de aceste considerații.
4. Statele membre se asigură că furnizorul de servicii pune la dispoziția publicului informațiile care le-au fost notificate în conformitate cu prezentul articol. Statele membre publică aceste informații pe o pagină special concepută în acest sens pe portalul european e-justiție.

Articolul 5 *Sanțiuni*

1. Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive.
2. Statele membre notifică aceste norme și aceste măsuri Comisiei până la data prevăzută la articolul 7 și notifică acesteia, fără întârziere, orice modificare ulterioară a acestora. De asemenea, statele membre informează anual Comisia cu privire la furnizorii de servicii care nu au respectat normele și cu privire la acțiunile luate împotriva lor pentru a se asigura respectarea normelor.

Articolul 6 *Mecanismul de coordonare*

1. Statele membre desemnează o autoritate centrală sau, atunci când sistemul lor juridic prevede astfel, mai multe autorități centrale, pentru a asigura aplicarea prezentei directive în mod coerent și proporțional.
2. Statele membre informează Comisia cu privire la autoritatea centrală sau autoritățile centrale desemnate, menționate la alineatul (1). Comisia transmite statelor membre lista autorităților centrale desemnate. De asemenea, Comisia pune la dispoziția publicului lista autorităților centrale desemnate, pentru a facilita îndeplinirea sarcinii furnizorilor de servicii de a transmite notificări statelor membre în care reprezentantul lor legal își are reședința sau este stabilit.
3. Statele membre se asigură că autoritățile centrale își furnizează reciproc informațiile relevante și asistența reciprocă necesară pentru aplicarea prezentei directive în mod coerent și proporțional. Furnizarea de informații și de asistență reciprocă se referă, în special, la măsurile de asigurare a respectării normelor.
4. Statele membre se asigură că autoritățile centrale cooperează între ele și, atunci când este relevant, cu Comisia pentru a asigura aplicarea prezentei directive în mod coerent și proporțional. Cooperarea vizează, în special, măsurile de asigurare a respectării normelor.

Articolul 7 *Transpunere*

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive în termen de șase

luni de la intrarea în vigoare a acesteia. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la actele respective adoptate.

2. Atunci când statele membre adoptă astfel de acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
3. Statele membre comunică Comisiei textul măsurilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat prin prezenta directivă.

Articolul 8 *Evaluare*

În termen de cel târziu [*cinci ani de la data aplicării prezentei directive*], Comisia efectuează o evaluare a prezentei directive și prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind aplicarea acesteia, care include evaluarea necesității de a extinde domeniul său de aplicare. Dacă este necesar, raportul este însoțit de o propunere de modificare a prezentei directive. Evaluarea se efectuează în conformitate cu Orientările Comisiei privind o mai bună legiferare. Statele membre furnizează Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea raportului.

Articolul 9 *Intrarea în vigoare*

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 10 *Destinatari*

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg,

Pentru Parlamentul European,
Președintele

Pentru Consiliu,
Președintele